ՀՈԳԵՇՆՈՐՀ Տ. ԲԱԳՐԱՏ ԱՐԵՂԱ ԳԱԼՍՏՅԱՆԻ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՔԱՐՈԶԸ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ

«Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ»:

«Մի երկնչիր, յայսմհետէ զմարդիկ որսայցես ի կեանս»:

«Մի երկնչիր, այսուհետև մարդիկ պիտի որսաս կյանքի համար»:

Սիրելի քույրեր և եղբայրներ,

Աստուծո տնտեսության մեջ, Արարիչ Աստված և մարդ հարաբերության ժամանակ, երբ մարդ, ուղեկից ունենալով ինքնաճանաչողության և ինքնաքննության լույսը, իջնում է իր հոգու խորքերը՝ աչնտեղից առավել փառավորությամբ տեսնելով Աստծուն ամբողջ մեծավայելչությամբ, պարզապես թելադրված իր հոգուց, ստիպված է լինում կանգնելու Նրա առջև և կրկնելով Պետրոս առաքյալին ասելու. «Ի բաց գնա յինէն, Տէր, զի այր մեղաւոր եմ ես»:

Այդպես եղավ նաև մեր ողջ ուսանողության շրջանը, երբ մուտք գործեցինք Մայր Աթոռի դարպասից ներս, որպես անփորձ և որոնող երիտասարդներ ցանկացանք գնալ Աստուծո լույսի ետևից: Եվ այդ ճանապարհին, մեր խոկումների ու աղոթքների պահին, ի դիմաց կանգնելով Մայրավանքիս Սուրբ Խորանի, միայն մեկ նախադասությամբ արտահայտեցինք մեր ողջ զգացումներն ու ապրումները. «Ի բաց գնա յինէն, Տէր, զի այր մեղաւոր եմ ես»:

Սակայն հազար Փառք Աստուծո, որ Իր Եկեղեցու կանչի և կոչի միջից հնչեցրեց Իր քաղցրահունչ ձայնը, թե «Մի՛ երկնչիր, յայսմհետէ զմարդիկ որսայցես ի կեանս», որի համար կրկին ու կրկին խոնարհվելով Նրա փառքի առջև, ասում ենք. «Օրհնեալ ես Դու Տէր եւ օրհնեալ են փառք մեծութեան Քո», որ մեզ բարձրացրեցիր և կարգեցիր առաքյալներիդ առաքելակից, հրեշտակներիդ պաշտոնակից ու հավասարակից այս աշեղ խորհուրդին:

Վեհափառ Տեր, Աստուծո հայացքի առջև, ի դիմաց մեր հոգևորական դասի և հավատացյալ ժողովրդի, նախ ցանկանում եմ գլուխ խոնարհել երջանկահիշատակ Վազգեն Վեհափառի շիրմին և հարգանքի տուրք մատուցել նրա անմահ հոգուն, ու այս զգացումով, սաղմոսանվագի համաձայն, իմ սրտի խորություններից շնորհակալություն ու երախտագիտություն հայտնել Ձեզ, որ արժանի համարեցիք մեզ դառնալու ապասավորը Աստուծո Սուրբ Սեղանի: Վազգեն Վեհափառը եղավ մեր առաջին քայլերն ուղղողը դեպի

Աստված տանող հավերժագնաց ընթացքում, իսկ Դուք՝ դրանք ամբողջացնողն ու Աստծուն ընծայողը: Նա մեզ համար մի տեսակ մարմնավոր ծնող եղավ հոգևոր դաշտի մեջ՝ ցույց տալով դեպի Մայր տաճարի դուռը տանող ճանապարհը, իսկ Դուք եղաք մեր հոգևոր ծնողը Սուրբ Խորանից պտղաբերմամբ: Նա մեզ ընկղմեց Բեթղեհեմի Սուրբ Ծննդյան այրի մեջ, իսկ Դուք բարձրացրեցիք Գողգոթայի ամենավերեմ բարձունքը. առանց առաջինի երբեք ու երբեք չէր կարող լինել երկրորդը, բայց առանց երկրորդի՝ անորոշության և անիմաստության մեջ կմնար առաջինի տարողությունը:

Վեհափառ Տեր, կրկին ու կրկին անգամ շնորհակալություն ենք հայտնում Ձեզ, որ Ձեր Աստվածադիր Աջի դրոշմումով և կնիքով մեզ միաձուլեցիք այդ Բարձունքին՝ դարձնելով ուղեգորգ մահվանից դեպի կյանք ճանապարհի, մի փոշեհատիկ՝ Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցու այս հսկայական Աստվածակառույց հոգեշենքի մեջ: Եվ այս իսկ պահին խոստանում և ուխտում եմ լինել հավատարիմ զավակը, անտրտունջ սպասավորը և որդի-ծառան Մայր Եկեղեցու և նրա Գահակալի, որ է հնազանդվել և ծառայել Աստծուն, Ընդհանրական ու Տիեզերական Եկեղեցուն, նրա անցյալի ժառանգությանը և ներկայի միջոցով՝ ապագայի առաքելությանը:

Աղոթեցեք և օրհնեցեք մեզ նաև դուք, սիրելի հոգևոր եղբայրներ, որ որոշակի ժամանակ առաջ խրատատու և կրթիչ հայրեր էիք, իսկ այժմ՝ խորհրդատու եղբայրներ: Մենք մեկ առաքելության ենք կոչվել՝ մարդկանց «ի խաւարէ ի լոյս, յանգիտութենէ ի գիտութիւն ճշմարտութեան» բերելու, և վստահ եմ, որ յուրաքանչյուրիս էլ տարբեր հոգեվիճակներում լսվել է Տիրոջ ձայնը, թե «Մի՛ երկնչիր, յայսմհետէ զմարդիկ որսայցես ի կեանս»: Մեզ համար այդ կյանքը ամբողջանում ու իմաստ է գտնում Սուրբ Էջմիածնի շրջագծի ու ճառագայթման մեջ, որը անհուն ու անպարփակ մի տարածություն է, կյանք ու ապրելու եղանակ: Եթե մեր կյանքի որևէ հատվածում բացակայի այս աստվածային դրվածքը, ապա իզուր ենք ապրել մենք, և անիմաստ է ընթանում մեր կյանքի անիվը:

Սիրելիներս, մեզանից յուրաքանչյուրը, որպես իր հոգու կանչի արտահայտություն, բազում անգամներ է մուտք գործել Սուրբ Էջմիածնի պատերից ներս: Բայց պարտավոր ենք մուտք գործել **մտնելով** այնտեղ, ոչ թե շոշափել-անցնելով, այլ միախառնվելով ու ներծծվելով այս սրբացած քարերին, որոնք հիմնադրվել են Սուրբ Կուսանաց արյան ոռոգումով, մեր Սրբազնորդ՝ Գրիգոր Լուսավորչի արցունքի ու տառապանքի շաղախով և Տիրոջ կողմից այս ամենի երկնային շողերով գմբեթավորմամբ: Մեր առջև տնական հարցադրում և կյանքի խնդիր պիտի լինի, թե որքանո՞վ ենք արժանի այս ճշմարտությանը, որքանո՞վ ենք իսկապես ծառան այս հաստատության: Արդյո՞ք ամեն անգամ կարողանում ենք մեր երջանկությունը գտնել այստեղ, արդյո՞ք մեր կյանքը իսկապես խարսխել ենք Հիսուսի ճշմարիտ Եկեղեցու վրա և այդ Եկեղեցու միջի՞ց ենք տեսնում մեր հետագա գործունեությունը կամ մեր հետագա կյանքը, որ է՝ հասնել մի երանական վիճակի՝ անդադար փառավորելով Աստծուն Իր ամբողջության և կատարելության մեջ: Այս տաճարից մուտք գործելիս, ցանկացած մարմնական գործ մոռացությամբ մեկ կողմ թողնենք՝ մտքի սլաքը ուղղելով դեպի երկինք: Իզուր և թափուր է մեր մուտքը այստեղ, եթե չկա հոգու խրախճանքը, եթե այն սոսկ մարմնական և արտաքին ձևապաշտություն է: Աստուծո փառաբանվող և օրհնվող անունը ոչ թե լոկ շրթնային ու կոկորդային բար-

բաջանք է, այլ հոգու հրայրք, բոցկլտում, այլապես այն կնմանվի պղնձից արձակված դատարկ հնչյունի: Մեր հոգու հրճվանքը արտահայտենք ոչ միայն աղաղակ բարձրացնելով, այլ լուսավառված սրտերով, կյանքի մաքրությամբ և ողորմածությամբ: Եկեղեցին հանդիսավայր ու լսելության տեղիք չէ միայն: Այստեղից անհրաժեշտ է դուրս գալ միշտ օգուտ քաղած և աստվածային պատգամներով լցված: Եկեղեցուց հեռանալիս ձեր այստեղ արթնացած մտքերն ու զգացմունքները ձեզ հետ տարեք տուն ձեր ընտանիքներին ու երեխաներին, բարեկամներին ու հարևաններին որպես բուրմնավետ ծաղիկներ և անուշահամ մրգեր: Եվ այդ ժամանակ ձեր բնակարանները կդառնան աստվածային գեղեցկագույն պարտեզներ, իսկ կյանքը՝ աստվածային հրաշալի խնջույք:

Մենք, կոչվելով այս սրբազան ծառայության ու առաքելության, ամբողջական գիտակցությամբ ու ընկալումով խոսք ենք հղում ձեզ, սիրելի քույրեր և եղբայրներ, լինենք Տիրոջ հավատարիմ ծառաները՝ մշտապես մեր ուղեղների մեջ դրոշմելով, որ այս երկրի վրա գոյություն ունի Աստուծո իրավահաջորդը՝ Եկեղեցին, ոչ միայն մեր սրտին հարազատ Հայաստանյայց Եկեղեցին, այլ նաև նրա լույսերի միջից երևացող Ընդհանրական Եկեղեցին, որ միայն այսօրվա Եկեղեցին չէ, այլ անցյալի և ապագայի: Այս հրաշքերն է ուղղում մեզ Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին՝ մարգարեի բերանով, թե դարձեք դեպի Ինձ, և Ես պիտի դառնամ դեպի ձեզ: Եվ այս ճանապարհով՝ հոգու ճանապարհով կկարողանանք տեսնել Աստուծո լուսավոր դեմքը, քանզի արտաքին ճանապարհը մշտապես խցանված ու փակ է:

Այս իսկ խոհերով և պատգամով, «հաստատուն մնացեք, միխիթարվեցե՛ք, միաբա՛ն եղեք, խաղաղությո՛ւն արեք, և խաղաղության ու սիրո Աստվածը թող լինի ձեզ հետ: Ողջո՛ւյն տվեք միմյանց սուրբ համբույրով» Մայր Եկեղեցու տաճարացման հովանու ներքո:

«Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի շնորհը, Աստուծո սերը և Սուրբ Հոգու հաղորդությունը լինեն ձեզ հետ» հավիտյանս. ամեն;